

מצאה חדשה

סיפורי שביעית

כתיבה: תמר זקס ורחל סלייטר

העבודה במושב רבה. לאבא של נצן ויהונתן אין רגע מנוחה. השכם בבקר, עוד לפני שהילדים מתעוררים, אבא יוצא למטע, קוטף תפוחים ומשקה את העצים. עם רדת החשכה הוא חוזר הביתה ומספיק לחבק את ילדיו לפני שהם נרדמים.

כך היה ביום ראשון, שני ושלישי וגם בימי רביעי וחמישי. רק ביום ששי, בערב שבת, מקדים אבא לחזור מהשדות. בשבת אבא נח.

לאחר ראש השנה, כשחזרו נצן ויהונתן הביתה בצהריים, הם ראו להפתעתם את אבא ואת השכן ארן יושבים ליד השלחן ולומדים תורה. כך היה גם ביום שני ושלישי ובשאר ימות השבוע. אבא למד תורה בחברותא עם סבא יהודה או עם השכן.

"יהונתן, למה אבא נשאר כל השבוע בבית?" התפלאה נצן.

"אולי הוא לא מרגיש טוב," היא הוסיפה בדאגה.

"נלך לאבא ונשאל אותו למה הוא לא הולך לעבד במטע," אמר יהונתן.

"אבא," פנה יהונתן לאביו וישב על ברקיו, "הטרקטור שלך התקלקל?"

"למה אתה חושב שהטרקטור מקלקל?" התפלא אבא.

"כי אתה לא הולך לעבד במטע," ענה יהונתן.

"כל השבוע אתם נחים ולומדים תורה כאלו כל יום שבת," הוסיפה נצן.

"אני באמת שובת," הסכים אתה אבא. "השנה היא שנת שמטה

ומצוה לשבת ולא לעבד את האדמה".

"שמ...טה? ש...מ...טה? מה זה? מצוה חדשה?" אמרה נצן במבוכה.

"לא. זו אינה מצוה חדשה," צחק אבא.

"אף פעם לא שמעתי על שנת שמטה," התעקשה נצן.

"שנת שמטה חלה כל שבע שנים. לפני שבע שנים עוד לא נולדתם

ולכן לא שמעתם עליה," הסביר אבא. הוא פתח את החמש וקרא:

"... שש שנים תזרע שדה, ושש שנים תזמר כרמך... ובשנה השביעית,

שבת שבתון יהיה לארץ-- שבת, לה: שדה לא תזרע, וכרמך לא

תזמר...לא תקצור... והיתה שבת הארץ לכם, לאכלה-- לה, ולעבדך

ולאמך; ולשכירך, ולתושבך, הגרים, עמך..."

"כמו בשבת," אמר יהונתן. "ששה ימים אנחנו עובדים, וביום השביעי

- יום השבת, נחים."

"נכון," אמר אבא. "שש שנים עובדים את האדמה, ובשנה השביעית

- שנת השמטה, שובתים ממלאכה. מנוחה לאדמה ומנוחה לחקלאים

בארץ ישראל."

